

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 73.148 van 21 april 1998
in de zaak A. 77.014/XII-843.**

In zake : 1. de b.v.b.a. FIRST SERVICE,
2. Carine DE VLIÉGER,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat R. POCKELE-DILLES,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Mechelsesteenweg 166/3

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat D. LINDEMANS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Keizerslaan 3.

DE VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de
b.v.b.a. FIRST SERVICE en Carine DE VLIÉGER op 5 januari
1998 hebben ingediend om de schorsing te vorderen van de
tenuitvoerlegging van het ministerieel besluit van
29 oktober 1997 waarbij het beroep van de eerste
verzoekende partij tegen de weigering van een vergunning
van reisbureau categorie A niet wordt aanvaard;

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoek-
schrift, waarbij dezelfde verzoekende partijen de
vernietiging vorderen van hetzelfde besluit;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door
Adjunct-auditeur L. VERMEIRE;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 26 februari 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 17 maart 1998;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter J. BORRET;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat R. POCKELE-DILLES, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van Advocaat T. LAMBERT, die loco Advocaat D. LINDEMANS verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Adjunct-auditeur L. VERMEIRE, daartoe gemachtigd bij beslissing van de Auditeur-generaal van 27 mei 1997;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Met een brief van 12 mei 1997 dient eerste verzoekende partij een aanvraag in om vergunning voor het houden van een reisbureau, categorie A.

1.2. Op 20 mei 1997 brengt het Technisch Comité van de Reisbureaus met zeven stemmen voor en één onthouding (acht aanwezige leden) een ongunstig advies uit over de vergunningsaanvraag "aangezien mevrouw DE VLIÉGER als zaakvoerster betrokken was bij het faillissement van Reizen C.M. DE VLIÉGER B.V.B.A.".

De hier genoemde Mevrouw DE VLIÉGER is de tweede verzoekende partij.

1.3. Met een brief van 2 juni 1997 deelt de administrateur-generaal van Toerisme Vlaanderen aan

eerste verzoekende partij mee dat het technisch comité van de reisbureaus op 20 mei 1997 geadviseerd heeft de vergunning te weigeren en dat hij deze vergunning op grond van artikel 6, 2°, van de wet van 21 april 1965 houdende het statuut van de reisbureaus weigert gelet op het feit dat tweede verzoekende partij, zaakvoerster van eerste verzoekende partij, zaakvoerster was van REIZEN C.M. DE VLIIEGER BVBA op het ogenblik dat deze failliet werd verklaard.

1.4. Met een brief van 3 juni 1997 vraagt eerste verzoekende partij de minister-president van de Vlaamse regering en Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie deze beslissing te herzien.

In haar memorie van 18 juni 1997 noemt de eerste verzoekster de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd omdat artikel 6, 2°, van de wet van 12 april 1965 alleen bepaalt dat de vergunning "kan" geweigerd worden wanneer de zaakvoerder failliet werd verklaard in een reisbureau, uit het gebruik van de term "kan" blijkt dat de vergunning in geval van faillissement geenszins van rechtswege geweigerd moet worden en de motivering van de bestreden beslissing "geen feitelijke overwegingen (bevat) op grond waarvan in concreto werd geoordeeld waarom het faillissement van de B.V.B.A. REIZEN C.M. DE VLIIEGER thans aanleiding geeft tot het weigeren van de vergunning aan de B.V.B.A. FIRST SERVICE TRAVEL". Zij argumenteert ook dat het faillissement geenszins te wijten was aan het gebrek aan beroepsbekwaamheid van de tweede verzoekster, doch wel aan een externe factor, namelijk het maandenlang opbreken en afsluiten van de Kerkstraat te Wenduine, in welke straat het failliet gegane reisagentschap gevestigd was, dat zij, eerste verzoekster, gevolgd zal worden door het Accountantskantoor MORBEE-BALLEGEER te Knokke en zij bovendien financieel én bedrijfs-economisch ondersteund wordt door de N.V. CENECA MANAGEMENT, die deel uitmaakt

van de groep rond de BELGISCHE BOERENBOND. Zij besluit dat zij en haar zaakvoerster derhalve voldoende waarborgen bieden voor de normale exploitatie van een reisagentschap.

1.5. Op 24 juni 1997 besluit het Technisch Comité met drie stemmen voor, twee tegen en acht onthoudingen (13 aanwezige leden) te adviseren het beroep tegen de weigering van de vergunning te aanvaarden.

1.6. Op 16 juli 1997 stelt de administrateur-generaal van Toerisme Vlaanderen (het vroegere Vlaams Commissariaat-generaal voor Toerisme) de bevoegde Vlaamse minister voor het beroep van eerste verzoekende partij, ondanks het positief advies van het Technisch Comité, niet te aanvaarden "daar mevrouw DE VLIEGER, Carine, zaakvoerder van de B.V.B.A. First Service Travel, zaakvoerder was van het reisbureau Reizen C.M. DE VLIEGER, op het ogenblik waarop deze B.V.B.A. failliet werd verklaard en dat het passief ervan ongeveer 6 miljoen bedraagt".

1.7. Met een brief van 5 augustus 1997 deelt het Technisch Comité van de Reisbureaus aan eerste verzoekende partij mee dat het op 24 juni 1997 gunstig heeft geadviseerd over het toekennen van de vergunning, "dat de administratie negatief verslag (uitbracht)" zodat overeenkomstig zijn reglement van orde het comité op 4 september 1987 zal vergaderen om zijn definitief standpunt te bepalen.

1.8. Met een brief van 1 september 1997 aan Toerisme Vlaanderen wijst eerste verzoekende partij erop dat zij bij inzage van het dossier heeft moeten vaststellen dat "in het dossier geen spoor was van het negatief verslag van de administratie of enige motivering omtrent dit verslag" en vraagt om haar, indien

mogelijk vóór de vergadering van 4 september van het technisch comité, het negatief verslag per kerende fax mee te delen.

Met een brief van 2 september 1997 antwoordt de administrateur-generaal van Toerisme Vlaanderen :

"Op de vergadering van het Technisch Comité van 20 mei 1997 legde de administratie eveneens de lijst voor van de onbetaalde leveranciers (19) voor een totaal bedrag van ongeveer 3.300.000,-fr van Reizen DE VLIEGER B.V.B.A., waar mevrouw DE VLIEGER zaakvoerder was. De administratie was en is nog altijd van oordeel dat deze lijst van onbetaalde schuldvorderingen een doorslag moet geven bij het al dan niet toekennen van een vergunning aan mevrouw DE VLIEGER (B.V.B.A. First Service).

Artikel 6, punt 2 van de wet van 21 april 1965 stelt dat de vergunning kan geweigerd worden wanneer de aanvrager van de vergunning voordien als zaakvoerder van een reisbureau reeds failliet werd verklaard. Daar mevrouw Carine DE VLIEGER, zaakvoerder van de B.V.B.A. First Service Travel, zaakvoerder was van het reisbureau Reizen C.M. DE VLIEGER, op het ogenblik waarop deze B.V.B.A. failliet werd verklaard en betrokkenen eveneens op het TC van 20 mei 1997 verklaarde dat het passief ongeveer 6 miljoen bedraagt, handhaaft de administratie haar negatief advies".

1.9. In de memorie die zij neerlegt op de zitting van 4 september 1997 van het technisch comité, noemt de eerste verzoekende partij haar rechten van verdediging geschonden doordat zij geen inzage heeft gekregen van het negatief verslag van de administratie.

1.10. Op 4 september 1997 adviseert het technisch comité "met vijf stemmen voor, 1 tegen, 1 onthouding en 1 blanco om het beroep tegen de weigering van een vergunning van reisbureau categorie A niet te aanvaarden".

1.11. Op 29 oktober 1997 volgt de bestreden beslissing, waarbij het beroep van 3 juni 1997 van de eerste verzoekende partij tegen de weigering van een vergunning van reisbureau categorie A niet wordt

aanvaard met het volgende motief "overwegende dat mevrouw DE VLIÉGER Carine, zaakvoerder van de B.V.B.A. First Service Travel, zaakvoerder was van het reisbureau Reizen C.M. DE VLIÉGER, op het ogenblik waarop deze laatste failliet werd verklaard en dat het passief van het faillissement nog ongeveer 6 miljoen bedraagt".

2. Overwegende dat de verwerende partij de ontvankelijkheid van het beroep van de tweede verzoekende partij afwijst omdat niet valt in te zien wat haar zelfstandig (woord dat verweerster onderstreept) en rechtstreeks belang is om op te komen tegen een beslissing die uitspraak doet over een aanvraag om vergunning van eerste verzoekende partij; dat zij betoogt dat in zoverre zij belanghebbende is bij de afloop van het geding als exploitante van eerste verzoekende partij zij wel een belang heeft om ter ondersteuning van het beroep tussen te komen maar geen zelfstandig belang om het schorsings- en annulatieberoep in te stellen;

2.1. Overwegende dat de tweede verzoekende partij haar belang met volgende argumenten staakt :

- Zij is oprichtster, enige aandeelhouder en zaakvoerder van eerste verzoekende partij;
- conform artikel 4 van de wet van 21 april 1965 en de artikelen 3 tot 5 van het koninklijk besluit van 30 juni 1966 moet zij voldoen aan alle door de wet gestelde voorwaarden opdat de eerste verzoekende partij de vergunning zou kunnen verkrijgen;
- de vergunning A werd geweigerd omdat zij zaakvoerder was van de BVBA REIZEN C.M. DE VLIÉGER op het ogenblik dat deze failliet werd verklaard, zodat de weigeringsgrond vreemd is aan eerste verzoekende partij maar alles te maken heeft met tweede verzoekende partij;

- zij heeft persoonlijk geïnvesteerd in eerste verzoekende partij en tal van persoonlijke engagements opgenomen ter aanzuivering van het passief van de BVBA REIZEN C.M. DE VLIIEGER; zij zal deze verbintenissen niet kunnen naleven en haar persoonlijke investeringen verliezen als eerste verzoekende partij niet gauw vergund wordt;

2.2. Overwegende dat rechtsvorderingen met uiteenlopende oogmerken ingesteld kunnen worden; dat de rechtsvordering waarvan het specifieke opzet is een voordeel dat geweigerd is alsnog te verkrijgen, uiteraard alleen ingesteld kan worden door diegene die op dat voordeel aanspraak kan maken; dat immers alleen aan hem dat voordeel alsnog verleend kan worden;

Overwegende te dezen dat het de eerste verzoekende partij is die de geweigerde vergunning heeft aangevraagd; dat het oogmerk van alvast de vordering tot schorsing is dat de vergunning alsnog verkregen zou worden; dat derhalve alvast die vordering alleen door de eerste verzoekende partij ingesteld kan worden; dat het belang dat tweede verzoekster uiteenzet, zeker wettigt dat zij eerste verzoekster in haar streven zou steunen en zich met het oog daarop tussenkomende partij zou stellen; dat tweede verzoekster echter onmogelijk zelf een vordering kan instellen die erop gericht is een aanspraak die haar niet toebehoort -het verkrijgen van de omstreden vergunning- alsnog gerealiseerd te zien worden;

Overwegende dat alvast ten aanzien van de vordering tot schorsing de exceptie moet worden aangenomen; dat deze vordering niet ontvankelijk is in zoverre zij uitgaat van de tweede verzoekster;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tot de

schorsing van de tenuitvoerlegging slechts kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige annulatiemiddelen worden aangevoerd en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende dat de eerste verzoekende partij het moeilijk te herstellen ernstig nadeel waaraan zij bloot staat, als volgt omschrijft :

"Conform art. 1 van de wet van 21 april 1965, houdende het statuut van de reisbureaus, mag de activiteit van een reisbureau slechts uitgeoefend worden, indien men zulks doet 'als hoofdbezigheid'.

...
Bovendien mag deze activiteit, conform hetzelfde wetsartikel, slechts aangevat worden, nadat men daartoe over een wettelijke vergunning beschikt. Welnu de combinatie van deze 2 voorwaarden houdt de eerste verzoekende partij in een financiële wurggreep :

- zonder vergunning mag zij geen activiteiten aanvaatten als reisbureau en kan zij derhalve geen inkomsten verwerven; en
- een andere activiteit aanvaatten (al was het maar om voorlopig inkomsten te verwerven) mag zij evenmin, omdat zij dan niet meer in aanmerking komt voor een vergunning voor de exploitatie van een reisbureau.

Dit impliceert dat de eerste verzoekende partij sedert haar oprichting geen inkomsten heeft genoten, doch ondertussen wel uitgaven heeft verricht en moet blijven verrichten, zoals :

- de betaling van de huur (75.000 BF/trimester + kosten + de huurwaarborg ad 75.000 BF - zie de bijlage bij het stuk I.1.);
- de betaling van de wettelijke waarborg ad 1.000.000 BF

- ...- de verzekering van de beroepsaansprakelijkheid.

- ...- de kosten van het accountantskantoor MORBEE-BALLEGEER.

- ...- de terugbetaling van de lening van de N.V. CENECA MANAGEMENT.

...
Deze financiële wurggreep is van die aard, dat zij noodzakelijkerwijze zal leiden tot het faillissement van de verzoekende partij, indien de bestreden beslissing niet in de nabije toekomst geschorst wordt.

...";

3.1.1. Overwegende dat de verwerende partij tegen het betoog van de eerste verzoekende partij inbrengt :

"De hele argumentatie van de verzoekende partijen is erop gebouwd dat zij investeringen hebben gedaan die zó belangrijk zijn dat, indien er geen vergunning wordt bekomen, het failliet dreigt.

Zo het juist is dat de Raad van State aanvaardt dat een financieel nadeel in aanmerking kan worden genomen als een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat de schorsing kan verantwoorden indien dit financieel nadeel het faillissement zou kunnen inhouden, dan is dit enkel voor zover die financiële toestand niet veroorzaakt is door voorbarige engagementen van de verzoeker.

Te dezen hebben de verzoekers uitgaven gedaan en verbintenissen opgenomen vooraleer zij zekerheid hadden omtrent het bekomen van de nodige vergunning voor de exploitatie van een reisbureau. Het financiële nadeel, veroorzaakt door voorbarig gemaakte kosten en voorlopig aangegane verbintenissen, kan een schorsing van tenuitvoerlegging niet verantwoorden.

Bovendien zal een eventuele schorsing van de bestreden beslissing niet meebrengen dat de eerste verzoekende partij een vergunning bekomt en op die basis een reisbureau zal mogen uitbaten. In elk geval leggen de verzoekers niet uit hoe een eventuele schorsing van tenuitvoerlegging tot enig praktisch nut kan leiden.";

3.1.2. Overwegende dat het tweede tegenargument van de verwerende partij niet overtuigt; dat het "praktisch nut" van de schorsing van een weigeringsbeslissing hierin bestaat dat het bestuur ertoe wordt aangezet haar beslissing te heroverwegen; dat voor het bestuur het schorsingsarrest en de motieven ervan immers nieuwe gegevens zijn die het rechtens niet kan ignoreren;

Overwegende dat het eerste tegenargument van de verwerende partij evenmin overtuigt; dat waar zij stelt dat het financiële nadeel veroorzaakt is door "voorbarig gemaakte kosten", zij uit het oog verliest dat de financiële inspanningen die geleverd werden, zoals het aangaan van de borgtocht en de beroepsaansprakelijkheidsverzekering, vereist zijn om te voldoen aan de erkenningsvoorwaarden; dat ook het con-

tract met de accountant, de handelshuur en de achtergestelde lening in dat kader moeten worden gezien;

3.1.3. Overwegende dat de eerste verzoekende partij de voorwaarde voor schorsing betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel vervult;

3.2. Overwegende dat als tweede annulatiemiddel de eerste verzoekende partij de schending aanvoert "van de motiveringsverplichting, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen"; dat haar uiteenzetting van dat middel uitloopt op de conclusie dat de bestreden beslissing noch de juridische noch de feitelijke overwegingen vermeldt die er ten grondslag aan liggen, dat "minstens deze motivering, zoals hoger aangetoond, niet afdoende is";

3.2.1. Overwegende dat in het bestreden besluit de motieven van dat besluit als volgt zijn verwoord :

"Overwegende dat mevrouw DE VLIEGER Carine, zaakvoerder van de B.V.B.A. First Service Travel, zaakvoerder was van het reisbureau Reizen C.M. DE VLIEGER, op het ogenblik waarop deze laatste failliet werd verklaard en dat het passief van het faillissement nog ongeveer 6 miljoen bedraagt";

Overwegende dat als formele motivering die overweging ten opzichte van de eerste verzoekende partij voldoet; dat ze haar immers een zodanig inzicht in de motieven van de bestreden beslissing verschaft dat ze in staat is terdege te oordelen of, ten aanzien van de motieven, het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht haar verschaft; dat met haar huidige vordering de eerste verzoekende partij zelf het bewijs levert dat te haren opzichte dat doel van de formele motiveringswet is bereikt; dat, immers, waar ze schrijft dat "zoals hoger aangetoond" de motivering niet afdoende is, ze in staat blijkt te zijn

over te stappen naar kritiek op de motieven zelf, niet langer alleen maar de formulering ervan in het bestreden besluit bekritiseert, want wat ze "hoger" pretendeert aan te tonen is dat de in het bestreden besluit weergegeven motieven niet "afdoende" zijn, met andere woorden de toets van de materiële motiveringsplicht niet doorstaan; dat ook de verwerende partij begrepen blijkt te hebben dat de eerste verzoekende partij met de motieven zelf geen vrede neemt, en niet of niet alleen met de verwoording ervan in het bestreden besluit; dat wanneer zij zich verdedigt met de bedenking dat de beoordeling van de zwaarwichtigheid van een faillissement "een discretionaire beoordeling van de overheid (is)", zij immers een beroep doet op een begrip dat bij de materialiteit der motieven thuishoort, bij de motieven inhoudelijk, niet vormelijk beschouwd;

3.2.2. Overwegende dat de vraag dan is of in de vordering "hoger (is) aangetoond", in voldoende mate dan toch om het middel als ernstig te doen verschijnen, dat de in het bestreden besluit opgegeven motieven inhoudelijk niet "afdoende" zijn;

Overwegende dat de kritiek van de eerste verzoekende partij als volgt kan worden samengevat : Artikel 6, 2°, a) van de wet van 21 april 1965 houdende het statuut van de reisbureaus bepaalt alleen dat de vergunning "kan" geweigerd worden "... wanneer ... een zaakvoerder of één van de personen belast met het dagelijks beheer van de onderneming : ... één van de hoedanigheden van beheerder, van zaakvoerder of van persoon belast met het dagelijks beheer in zulk een onderneming bezat op het ogenblik waarop deze failliet werd verklaard ..."; de in de bestreden beslissing weergegeven motivering bevat geen feitelijke overwegingen, op grond waarvan "in concreto" werd geoordeeld waarom het faillissement van de B.V.B.A. REIZEN C.M. DE VLIAGER aanleiding geeft tot het weigeren van de

vergunning aan de B.V.B.A. FIRST SERVICE TRAVEL; op dat faillissement na beantwoordt Carine DE VLIÉGER aan alle vereisten opdat met haar als zaakvoerster de eerste verzoekende partij de vergunning zou kunnen verkrijgen; dat faillissement was te wijten aan voornamelijk externe factoren, inzonderheid het onverwacht en maandenlang opbreken van de Kerkstraat te Wenduine, waar het faillietverklaarde reisbureau werd uitgebaat, met het wegvallen van alle mogelijke passage als gevolg; de eerste verzoekende partij biedt alle financiële waarborgen en zal bovendien gevolgd worden door het ACCOUNTANTSKANTOOR MORBEE-BALLEGEER te Knokke en financieel én bedrijfs-economisch ondersteund worden door de N.V. CENECA MANAGEMENT; Carine DE VLIÉGER is als zaakvoerster van de faillietverklaarde BVBA REIZEN C.M. DE VLIÉGER nog altijd niet vervolgd geworden uit hoofde van bankbreuk, valt niet onder de toepassing van het koninklijk besluit 22 dd. 24 oktober 1934 waarbij aan bepaalde gefailleerden het verbod wordt opgelegd tot uitoefening van een aantal werkzaamheden, heeft geen verbod gekregen van de rechtbank van koophandel te Brugge, die het faillissement heeft uitgesproken, om nog persoonlijk of door een tussenpersoon enig koopmansbedrijf uit te oefenen, werd noch door de curator, noch door een schuldeiser gedagvaard op grond van een mogelijke fout in haar zaakvoerderschap cq. op basis van haar eventuele oprichtersaansprakelijkheid; de vraag rijst derhalve of de loutere zinsnede "... dat het passief van het faillissement nog ongeveer 6 miljoen bedraagt ...", voldoet als motivering voor de weigering van de vergunning; zulks is niet het geval, omdat er in ieder faillissement noodzakelijkerwijze een niet aanzuiverd passief is, het bestreden besluit niet motiveert, bijvoorbeeld door verwijzing naar een criterium dat een te hoog passief van een niet te hoog passief doet onderscheiden, waarom in casu een passief van "ongeveer 6 miljoen" van dien aard is, dat aan de

eerste verzoekende partij een vergunning geweigerd dient te worden;

3.2.3. Overwegende dat de Raad met de eerste verzoekende partij vaststelt dat artikel 6 van de wet van 21 april 1965 alleen maar inhoudt dat een vergunning "kan" worden geweigerd om reden van een faillissement als dat wat in de onderhavige zaak mee heeft gespeeld;

Overwegende echter dat het bestreden besluit niet alleen met een verwijzing naar dat faillissement wordt verantwoord, dat aan die verwijzing wordt toegevoegd "dat het passief van het faillissement nog ongeveer 6 miljoen bedraagt";

Overwegende dat de vraag is of die toevoeging aan de motivering het vereiste concrete karakter verleent;

Overwegende dat in het ongunstige eerste advies van het technisch comité (supra, 1.2.) en in de beslissing tot weigering van de vergunning (supra, 1.3.) gewoon naar het faillissement gerefereerd wordt; dat als de eerste verzoekende partij hierop reageert (supra, 1.4.) met argumenten die grotendeels overeenstemmen met die welke zij thans ter adstructie van haar tweede annulatiemiddel, betrokken op de materiële motiveringsplicht, aanvoert, zij ditmaal van het technisch comité een gunstig advies krijgt (supra, 1.5.); dat tot bewijs van het tegendeel vermoed moet worden dat dit comité zich door die argumentatie heeft laten overtuigen; dat de administrateur-generaal van Toerisme Vlaanderen niettemin aan de Minister voorstelt de vergunning niet te geven (supra, 1.6.), echter zonder te verklaren waarom de argumentatie van de eerste verzoekende partij niet overtuigend is, zonder het advies van het technisch comité te gispen -hetzij omdat het zich door die argumentatie liet overtuigen,

hetzij omdat het zich door andere overwegingen dan door die argumentatie heeft laten leiden-, alleen maar met toevoeging van de verwijzing naar het passief van 6 miljoen; dat vervolgens het technisch comité zonder enige uitleg van zijn eerder gunstig advies naar een ongunstig advies overstapt (1.10.); dat de verklaring voor die verandering van mening rechtens niet kan zijn het "negatief verslag van de administratie" waarvan het technisch comité gewag maakt in zijn brief van 5 augustus 1997 aan de eerste verzoekende partij (1.7.); dat, immers, dat negatief verslag nooit aan de eerste verzoekende partij blijkt te zijn meegedeeld, trouwens ook niet aan de Raad van State in weerwil van het uitdrukkelijk verzoek van de bevoegde Auditeur in zijn verslag over de zaak; dat, zo het al bestaat, het dus rechtens iedere bewijskracht ontbeert;

Overwegende dat, zoals gezegd, met de argumentatie die de eerste verzoekende partij thans aan de Raad van State voorlegt, de verwerende partij reeds grotendeels werd geconfronteerd vooraleer zij de bestreden beslissing nam; dat die argumentatie met een verwijzing naar het bedrag van het passief van het faillissement niet kan worden weggeveegd, het boven geschetste verloop van het dossier mede in acht genomen;

Overwegende dat, betrokken op de materiële motiveringsplicht, het middel ernstig is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering is onontvankelijk in hoofde van de tweede verzoekende partij.

Artikel 2.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van het ministerieel besluit van 29 oktober 1997 waarbij het beroep van de b.v.b.a. FIRST SERVICE tegen de weigering van een vergunning van reisbureau categorie A niet wordt aanvaard.

Artikel 3.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op eenentwintig april 1900 achtennegentig, door :

de H.	J. BORRET,	kamervoorzitter,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

J. BORRET.